

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 2214/06
21.02.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Рашића и Соње Манојловић, чланова већа, са саветником Милом Бандуком записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и ББ, због кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. Кривичног законика, решавајући о жалби браниоца оптуженог АА, адв. АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Зрењанину бр. К. 74/2006 од 19.07.2006. године, после седнице већа одржане у присуству оптуженог АА и његовог браниоца, адв. АБ, дана 21.02.2007. године, донео је

ПРЕСУДУ

УВАЖЕЊЕМ жалбе браниоца оптуженог АА ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Зрењанину бр. К. 74/2006 од 19.07.2006. године само у погледу одлуке о казни у делу који се односи на оптуженог АА, тако што Врховни суд оптуженог АА за извршено кривично дело неовлашћене производње, држања и стављања у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика за које је том пресудом оглашен кривим, ОСУЂУЈЕ на казну затвора од 6-шест месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 10.05.2006. године до 19. јула 2006. године, док се жалба у осталом делу као неоснована ОДБИЈА.

Образложење

Побијаном пресудом су оглашени кривим: АА, због кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 1-једне године а у коју му је урачунато време проведено у притвору почев од 10.05. до 19.07.2006. године и ББ због кривичног дела неовлашћене производње, држања и стављања у промет опојних дрога из члана 246. став 3. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда за коју му је утврђена казна затвора од 4-четири месеца и истовремено одређено да се та казна неће извршити ако оптужени у року од две године не учини ново кривично дело.

Истом пресудом од оптужених је на основу члана 246. став 7. Кривичног законика одузета опојна дрога наведена у изреци пресуде.

Оптужени су обавезани да плате суду на име паушала по 2.000 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Против те пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог АА због свих законских основа прописани чланом 367. ЗКП с предлогом да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или пак преиначи тако што ће се овом оптуженом изрећи блажа кривична санкција. У жалби је, између осталог, захтевано обавештење о седници већа у смислу члана 375. ЗКП.

Републички јавни тужилац Србије је поднеском Ктж. бр. 2464/06 од 17.11.2006. године, предложио да се жалба као неоснована одбије, а првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије, а у присуству оптуженог АА и његовог браниоца адв. АБ који су дали потребна објашњења за ставове у жалби, размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП и по оцени навода изнетих у жалби, нашао:

Првостепена пресуда не садржи повреде закона на које другостепени суд пази по службеној дужности (члан 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП), па дакле, ни битне повреде одредаба кривичног поступка на које се у жалби указује.

Побијајући првостепену пресуду по том основу у жалби се наводи да је првостепени суд засновао пресуду на Записнику о вештачењу МУП-а – Управе криминалистичке полиције од 09.05.2006. године иако је то вештачење које је у предкривичном поступку одредио орган унутрашњих послова на коме се пресуда не може засновати, па је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП.

Врховни суд, међутим, и поред чињенице да је вештачење у овој ствари одређено од стране органа унутрашњих послова, иако за то није било услова из члана 238. став 3. ЗКП, јер се овде ради о кривичном делу за које је запређена казна затвора преко 10 година, налази да се овде ради о неправилној примени одредбе члана 238. став 3. ЗКП која нема утицаја на законито и правилно пресуђење, јер вештачење које је потом обављено изведено као доказ на главном претресу, под контролом суда и на који налаз странке нису имале примедби, а налаз је дат од стручне установе - института који, иначе редовно вештачи и у другим судским поступцима. Према томе, с обзиром да је овај доказ - вештачење изведен под контролом суда на главном претресу, не ради се о таквом доказу на коме се судска одлука не би могла засновати.

Надаље се, у жалби наводи да је оптужени АА потписао потврду о привременом одузимању предмета без присуства браниоца при чему и није поучен о својим правима на ангажовање браниоца, а поред тога претресу није присуствовао ни власник стана, па да се на тим доказима и не може засновати пресуда.

Врховни суд међутим, налази да ни у овом случају није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП. Ово с обзиром да потврда о привремено одузетим предметима од оптуженог АА која је прочитана на главном претресу није узета као основ за доношење првостепене пресуде у смислу изјаве оптуженог АА да је поседовао опојну дрогу већ констатације да је од њега, између осталог, одузета и материја налик на опојну дрогу. Иначе, претресу стана је присуствовао оптужени АА који је корисник стана, као и два сведока и на извршен претрес није било никаквих приговора, па околност да отац оптуженог као власник стана није био присутан претресу не представља недостатак на који се у жалби указује.

Неосновано се жалбом оспорава и утврђено чињенично стање. Не негира се да је оптужени куповао опојну дрогу хероин, али се настоји да представи да је дрогу набављао за сопствене потребе при чему је био принуђен да сведоцима продаје, односно даје дрогу. По браниоцу није разјашњено зашто је оптужени опојну дрогу препакивао у пакетиће од 0,5 грама и коју количину је набављао, као и мотиве зашто је продао хероин ВВ, односно дао хероин сведоку ГГ, која чињеница може бити важна за његов положај с обзиром да му је претила опасност од тих лица који су наркомани да га пријаве уколико не удовољи њиховим тражењима. Такође није разјашњено ни питање да ли је оптужени сведоку ГГ продао или дао - поклатио дрогу, па је зато требало проверити одбрану оптуженог јер уколико је оптужени набављао дрогу за сопствене потребе, а био је принуђен да наведеним сведоцима даје односно продаје дрогу, онда по браниоцу те околности омогућавају оптуженом даље ублажавање казне у смислу члана 57. став 1. тачка 3. КЗ.

Врховни суд међутим, изнете наводе жалбе није могао да прихвати због следећег:

Оптужени је, наиме, признао да је куповао опојну дрогу хероин као и да је дрогу продавао ВВ. То потврђује и сведок ВВ у свом исказу наводећи да је у више наврата од оптуженог набавио опојну дрогу и притом детаљно описао пакетиће у којима је дрога била упакована и где су се сретали и обављали купопродају. У односу на сведока ГГ оптужени је тврдио да је том сведоку дрогу давао без накнаде. Међутим, имајући у виду исказ овога сведока, који је тврдио да оптуженог познаје и да је од њега у два-три наврата купио по једно паковање хероина који је био упакован у фолију од цигарета у облику правоугаоника по цени од по 1.000 динара, правилно првостепени суд закључује да је оптужени и сведоку ВВ продавао опојну дрогу

хероин. Ово, тим пре, ако се има у виду да оба сведока идентично описују паковање хероина, које су куповали од оптуженог, а уосталом и није било разлога да сведок неосновано терети оптуженог. Према томе, одбрана оптуженог је у потпуности проверена, па се супротни наводи жалбе показују неоснованим. Уосталом, и дело учињено под претњом представља кривично дело сходно члану 21. став 2. Кривичног законика, а та околност може само представљати основ за ублажавање казне.

Остали наводи жалбе уколико се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка или погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање су без утицаја за исход поступка.

Првостепени суд је дакле, утврдио све чињенице и околности и то како оне које чине обележја кривичног дела у питању тако и оне које се тичу психичког односа оптуженог према извршеном делу, а правном оценом по члану 246. став 1. Кривичног законика, правилно је примењен кривични закон. О томе је првостепени суд у образложењу пресуде дао довољно разлога, које и овај суд прихвата.

Прелазећи на одлуку о казни, Врховни суд налази да је жалба браниоца оптуженог АА у том делу основана.

Казна затвора од године дана на коју је осуђен првостепеном пресудом по оцени Врховног суда строжа је него што је нужно са становишта сврхе кажњавања.

Наиме, Врховни суд прихвата оцену првостепеног суда да признање оптуженог да је опојну дрогу продавао ВВ представља нарочито олакшавајућу околност и да се и са ублаженом казном може постићи сврха кажњавања у смислу чл. 57. ст. 3. ЗКП. Међутим, имајући у виду животно доба оптуженог - рођен 1983. године, његово држање пред судом, време проведено у притвору (више од два месеца), као и околност да се ради о релативно малим количинама опојне дроге, оптуженом је, без обзира на ранију осуђиваност због кривичног дела неовлашћено држање опојне дроге за које му је изречена условна осуда, требало изрећи блажу казну, сходно чл. 57. ст. 3. КЗ.

Врховни суд је стога уважио жалбу у овом погледу даљом применом наведених законских одредаба о ублажавању казне, преиначио првостепену пресуду и оптуженог осудио на казну затвора од 6-шест месеци оцењујући да је овако одмерена казна сразмерна тежини учињеног кривичног дела и степену кривице оптуженог, те у складу са осталим релевантним околностима наведеним на странама 9 и 10 образложења пресуде, тако да се с основом може очекивати да ће се њеним изрицањем остварити у члану 42. КЗ предвиђена сврха кажњавања.

Правилна је и одлука о одузимању опојне дроге донета на основу члана 246. став 7. КЗ.

Првостепена пресуда у односу на оптуженог ББ остаје неизмењена, јер у том делу није било жалбе.

Са изнетог, а на основу члана 391. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Мила Бандука, с.р. Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сђ